

AFTONBLADET

Textstorlek: **1** **2** **3**

Ljust i tunneln med Pinter

De gamla järnvägsspåren i en djup skreva nedanför Södersjukhuset löper som en reva genom koloniområdet och dyker upp ett bollkast från barnfamiljstillhållet Eriksdalsbadet. I alla år har rykten gått om att ganska många människor, de skyggaste, de som verkligen inte vill, kan eller orkar delta i samhällslivet, bor där i tunneln. Det sägs att Stadsmissionen regelbundet lämnar en vagn med kaffe och mackor vid en av mynningarna, när de hämtar den igen är den alltid tom. Klädhögar, tändare, buteljer är det enda som vittnar om det liv som levs därinne, tolererat men knappast accepterat.

Hemma i dessa människors, väldiga, fuktiga, mörka stenvardagsrum spelas det just nu teater. Vad jag kan bedöma, var ingen av de boende närvarande på premiären av Tantoteaterns uppsättning av **Pinters Mathissen**. Men om någon var det hade hon eller han nog haft glädje av en bra föreställning.

Det solkiga lilla källarrum som byggts upp på scengolvet är jämförelsevis hemtrevligt, belyst som det är med ordentligt ljus, ett par sångar och ett spånplattegolv. Där väntar Ben och Gus, Pinters två vardagliga skräckfigurer längs ned i hierarkin. Två hjon i kostym, som dresserat, plikttroget och deprimerat lystrar efter instruktioner från en anonym organisation om vem de ska fimpa. Deras liv består i att ha tråkigt i fönsterlösa rum, i väntan på order, utan en spänn över att stoppa i gasmätaren.

Nicholas Olssons Ben är hårdnackat lojal med uppdragsgivaren. Mulet och ångestfullt pliktrogen försöker han låtsas lite yrkesstolthet.

Tommy Anderssons Ben gör lite gamängaktigt uppror mot villkoren. Som en rastlös tonårskille gömmer han undan chokladkakor och behåller sin värdighet genom att fortfarande bli förolämpad av att få skitiga lakan. Två temperament som spelar lugnt och lyssnande ihop.

Det luktar och droppar från den stora tunneln då mathissen plötsligt landar, med sina obegripliga, oroande uppmaningar till de två att leverera komplicerade rätter till de hetsigt lunchande där ovanför.

Tommy Andersson och Nicholas Olsson på Tantoteaterns tunnelscen på Södermalm i Stockholm.

Foto: MARTIN SKOOG

TEATER

Mathissen

av Harold Pinter

Regi: Richard Johansson

Scenografi: Mattias Larsson

I rollerna: Tommy Andersson, Nicholas Olsson

Scen: Tantoteatern

Speltid: 1 tim 15 min

Blogga om artikeln

Länka till artikeln från ditt blogginlägg - kopiera den här adressen:

<http://www.aftonbladet.se/kultur/te>

För att komma med i listningen här behöver du också ha presenterat din blogg på Bloggportalen [Läs mer här!](#)

Aftonbladet.se ansvarar inte för det som står i bloggarna.

Beställningar de inte har någon möjlighet att blanda till där de sitter utan vatten, ingredienser, gas eller förmåga. Ett totalt prestationsfiasko de bara kan meddela genom att ropa ängsligt i ett rostigt gammalt talrör, och på försök skicka upp sitt paket gamla möjliga kex i stället.

Och då blir plötsligt Pinters klaustrofobiska förlorarkhistoria, tunneln och de livsöden som eventuellt bebor den helt kongeniala. Och företeelsen gestaltning har motiverat sig själv. Igen.

Jenny Teleman

Utskriftsdatum: 2009-08-18

Publicerad: 2009-08-18

Webbadress: <http://www.aftonbladet.se/kultur/teater/article5658748.ab>

Tipsa oss!

MMS & SMS: 71000

Mejla: 71000@aftonbladet.se

Ring: 08 - 411 11 11

© Aftonbladet Nya Medier